

Inkluzív nevelés, oktatás kurzus Rovinjban

Az idei nyár júliusában először volt lehetőségem részt venni az Erasmus programban. A helyszín- a horvátországi Rovinj - és a képzés – Inkluzív nevelés, oktatás – egyaránt felejthetetlen élményekkel gazdagított.

Január óta készültem erre a kalandra. Az adminisztratív teendők mellett igyekeztem feltérképezni a környék nevezetességeit, kerestem a legmegfelelőbb szállást, kutattam a legszebb tengerparti helyeket. Faggattam a kollégákat az erasmusos élményeikről, és mi, indulni készülőök is állandó kontaktban voltunk egymással.

Nem bizonyult feleslegesnek az izgatottság. Rovinj óvárosa macskaköves szűk utcácskáival, a tengerhez levezető lépcsőivel, pezsgő, vidám hangulatával hamar magával ragadta az arra járókat. A várost kerülő nemzeti park mentén mindenki megtalálhatta a számára kedves tengerpartot. Mi a vadregényesebb, sziklás részre sétáltunk le a képzések után.

A legelső nap a kurzusra való regisztrációval indult, már itt találkozhattunk a legkülönbözőbb helyekről érkező kollégákkal. Majd a képzésen belüli ismerkedés következett, mely után egy közös vacsorán vehettünk részt. A horvát konyha specialitásainak ízlelgetése közben kötetlen beszélgetések zajlottak, hiszen más csoportok tagjaival is egy asztalhoz kerültünk, ezáltal még szélesebb körben működhetett a tapasztalatok cseréje.

Az inkluzív nevelés, oktatás képzésen tanítók, gyógypedagógusok, fejlesztőpedagógusok vettek részt, magam voltam középiskolai tanár, de mindannyian úgy éreztük, rengeteg tapasztalattal gyarapodtunk ezen a héten. A Gyermek Házának két fantasztikus tanítója, Szabóné Vajna Kinga és az alapító Kókayné Lányi Marietta vezetett minket egy héten át az inkluzív nevelés és a differenciálás gyakorlatába. A képzés végig saját élményekre támaszkodott, hiszen minden reggel beszélgető körrel indítottuk a napot, mely megalapozta a jó hangulatot, oldotta a feszültséget. Majd csoportokban dolgoztunk, kooperatív módszerekkel tanultunk a kooperatív tanulásról. Pontosan megélhettük, hogyan működik az osztályteremben ez a fajta munkaforma, miért más, mint a hagyományos csoportmunka, vagy a frontális oktatás. Ez a módszer az együttműködésre épít, elengedhetetlen az egyén felelőssége, az egymásra való odafigyelés. A diákok képesek lesznek reflektálni a felmerülő problémákra, az önreflexió is természetessé válik számukra. Az egyéni szükségletekre építő tanóra szervezési módjának legapróbb részleteit is megismerhettük, a differenciálás lehetőségeit is megtapasztaltuk.

A tanulási szakaszokat rövid játékos tevékenységek váltották, melyek vidám hangulatú, testet megmozgató feladatok voltak. Ezek a játék és a nevetés mellett többnyire a verbális és a szociális készséget fejlesztették.

A bemutatott és megtapasztalt módszerek még hitelesebbé váltak azáltal, hogy a Gyermek Házában készült kisfilmeket néztünk, majd átbeszéltük a látottakat. Ezekből a filmekből leginkább az ragadta meg az ember figyelmét, mennyire felszabadult, örömteli a hangulat amellet, hogy milyen hatékony munka folyik az órákon. Éppen úgy, ahogyan mi is éreztük ezt

ebben az egy hétben, hiszen nagyon hasznos, munkáltató oktatáson vettünk részt, de úgy, hogy közben sokat nevettünk – a szomszéd termekben ülők figyelmét is felhívtuk magunkra.

Gyakorlatorientált, saját élményre építő képzést kaptunk, a két oktató minden kérdésünkre igyekezett választ adni, saját tudásukat, gyakorlatukat megosztották velünk. Érezni lehetett, hogy szinte misszióknak tekintik ennek a tapasztalatnak az átadását, céljuk, hogy minél több iskolába eljussanak ezek a módszerek, melyek által a gyermekek a számukra legmegfelelőbb oktatáshoz juthatnak.

Nagy öröm számomra, hogy ilyen pedagógusoktól tanulhattam, egy színes egyéniségekből álló és sokféle tapasztalattal rendelkező csoporttal. Mindezt egy horvátországi környezetben a tengerpart közelében.

